

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 324/2025
13.03.2025.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Милене Рашић, Гордане Којић и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ивана Станчетића, због продуженог кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Станчетића–адвоката Слободана Сташевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К.бр.37/23 од 18.03.2024.године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 463/24 од 04.09.2024.године, у седници већа одржаној дана 13.03.2025.године, једногласно, донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Станчетића–адвоката Слободана Сташевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К.бр.37/23 од 18.03.2024.године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 463/24 од 04.09.2024.године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу К.бр.37/23 од 18.03.2024. године окривљени Иван Станчетић је оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од четири године и шест месеци, у коју казну му је урачунато време које је провео у притвору од 11.10.2022.године до 18.03.2024.године, док су окривљени АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ оглашени кривим да су извршили по једно кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, па су окривљени АА и ЂЂ осуђени на казне затвора у трајању од по четири месеца, окривљени ББ и ДД на новчане казне у износу од по 100.000,00 динара, које су дужне платити суду у року од три месеца по правноснажности пресуде, а које ће се у случају ненаплативости ни принудним путем заменити у казну затвора, тако што ће се сваких започетих 1.000,00 динара заменити једним даном затвора, окривљени ВВ на

казну затвора у трајању од једне године и седам месеци, док је окривљеном ГГ изречена васпитна мера појачан надзор од стране органа старатељства, која ће трајати најмање шест месеци, а највише две године, с тим што ће суд накнадно одлучити о њеном престанку.

Истом пресудом на основу члана 87. у вези члана 246а став 5. КЗ окривљенима АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЋЋ је изречена мера безбедности одузимање предмета и то опојне дроге саппабис– марихуана, и то окривљеном АА у ринфузи нето масе 0,66 грама, окривљеном ББ један папирни пакет нето масе 0,53 грама, окривљеном ВВ у ринфузи нето масе 0,31 грама, окривљеној ДД један пвц пакет нето масе 0,91 грама, окривљеном ГГ у ринфузи нето масе 0,14 грама и окривљеном ЋЋ у ринфузи нето масе 1,74 грама, која ће се по правноснажности пресуде уништити. На основу члана 91. и 92. КЗ од окривљеног Ивана Станчетића је одузета имовинска корист прибављена кривичним делом у укупном износу од 4.500,00 динара.

Окривљени Иван Станчетић је обавезан да на име паушала плати суду износ од 20.000,00 динара, а остали окривљени износе од по 5.000,00 динара, те су сви окривљени обавезани да Вишем јавном тужилаштву у Шапцу солидарно надокнаде трошкове кривичног поступка у износу од 38.646,00 динара, док ће о трошковима поступка насталим пред судом бити одлучено посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 463/24 од 04.09.2024.године усвојена је жалба окривљеног ЋЋ па је преиначена пресуда Вишег суда у Шапцу К.бр.37/23 од 18.03.2024.године само у делу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног ЋЋ за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, осудио на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан платити у року од три месеца по правноснажности пресуде, а ако је не плати у остављеном року, иста ће се заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, док су жалба Вишег јавног тужиоца у Шапцу и жалбе бранилаца окривљених Ивана Станчетића и ВВ одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног Ивана Станчетића, адвокат Слободан Сташевић, због повреде закона из члана 77. став 1. и 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или укине наведене пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиолаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног Ивана Станчетића, адвокат Слободан Сташевић истиче да се првостепена пресуда заснива на доказима на којима се по закону не може заснивати и то на записницима о саслушању окривљених АА и ДД који су сачињени у полицији и које је требало издвојити из списка предмета, а без ових доказа не би могла бити донета осуђујућа пресуда. Свој став бранилац образлаже наводима да у записницима није изричито наведено да окривљени имају право да сами изаберу браниоца у смислу члана 85. став 2. ЗКП, нити записници садрже поуке осумњиченима да у складу са чланом 68. став 3. ЗКП имају право да ангажују браниоца. Бранилац је још истакао да је одредбом члана 85. став 5. ЗКП прописано да уколико окривљени није поучен или му није омогућено да користи права из наведених законских одредби, онда се на исказу окривљених не може заснивати судска одлука, сходно одредбама члана 16. став 1. и 84. ЗКП, које прописују да се пресуда не може заснивати на незаконитим доказима. Бранилац сматра да је неприхватљив став другостепеног суда да је било довољно то што су окривљени фактички прихватили постављене адвокате, сарађивали са њима и потписали записнике о саслушању.

Исти наводи захтева били су истакнути и у жалби браниоца окривљеног Ивана Станчетића-адвоката Слободана Сташевића, те су били предмет разматрања Апелационог суда у Новом Саду, који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против пресуде Вишег суда у Шапцу К.бр.37/23 од 18.03.2024.године. Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни четири став три и страни пет, став један своје одлуке Кж1 бр.463/24 од 04.09.2024. године изнео јасне и довољне разлоге, а које Врховни суд у свему прихвата као правилне и на исте упућује, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП. Ово посебно када се има у виду да је окривљени АА изричито изјавио да нема свог браниоца и да тражи да му се додели бранилац по службеној дужности, а окривљена ДД да због материјалних прилика не може да ангажује браниоца по пуномоћју сагласно да јој се додели бранилац по службеној дужности.

Бранилац окривљениог у осталом делу захтева истиче да је повређена и одредба члана 77. став 1. ЗКП из разлога што је у тренутку сачињавања записника окривљенима било стављено на терет извршење кривичног дела за које је прописана казна затвора до три године, па би се окривљени, да су поучени да имају право да сами ангажују браниоца, изјаснили да немају средстава да ангажују браниоца и на њихов изричит захтев им је могао бити постављен бранилац по службеној дужности на основу одлуке судије за претходни поступак.

Како повреда одредбе члана 77. став 1. ЗКП не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то се овај суд у разматрање и оцену ове повреде није упуштао.

Због свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде и захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је одбијен као неоснован.

Записничар-саветник,
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић